

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

š. 11. 20 18

Podpis pristojne
sodne osebe:



UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki Liljana Polanec kot predsednica ter mag. Darinka Dekleva Marguč in dr. Boštjan Zalar kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Klavdije Škrlec kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: HIDROELEKTRARNE NA SPODNJI SAVI d.o.o., Cesta bratov Cerjakov 33A, Brežice, ki jo po pooblastilu direktorja Bogdana Barbiča zastopa odvetnik Drago Šribar iz Krškega, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijska pooblaščenka,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper odločbo Informacijske pooblaščenke št. 090-129/2016/3 z dne 12. 10. 2016,

na seji 7. novembra 2018

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka nosi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. S prvostopenjsko odločbo, ki jo je izdal Zavod za ribištvo Slovenije (v nadaljevanju: prvostopni organ oziroma zavezanec) pod št. 430-33/2016/17 z dne 13. 5. 2016, je bilo odločeno o zahtevi za dostop do informacij javnega značaja Društva za preučevanje rib Slovenije (v nadaljevanju prosilec) tako, da je z izrekom pod točko 1 zahtevi ugodil in odločil, da se pet tam naštetih informacij posreduje prosilcu v zahtevani obliki.
2. O preostalem delu zahteve prosilca je organ odločil z izrekom pod točkama 2 in 3 tako, da je v izreku pod točko 2 zavrgel zahtevo prosilca v delu, ki se nanaša na dva poimensko navedena dokumenta, in sicer 1. Ihtiološke raziskave izbranih vodotokov za dopolnitev omrežja Natura 2000 izbranih kvalifikacijskih vrst z območja predvidene izgradnje akumulacije HE Mokrice, končno poročilo, ZZRS, 2011, ter 2. Ihtiološke raziskave Save in pritokov od Krškega do meje; HE Brežice - izgradnja HE na spodnji Savi, ZZRS, 2009. V preostalem v delu pa je zavrnil zahtevo prosilca, ki se nanaša na posredovanje sledečih pet dokumentov: 1. Elektronsko pošto z dne 13. 3. 2009 od: _____, ZZRS, posredovano izdelovalcu Okoljskega poročila za DPN za območje HE Brežice: Podatki o številčnosti in velikosti ribjih populacij v spodnji Savi; 2. Študija Obvodna struga HE Mokrice, ZZRS, Sp. Gameljne, avgust 2010; 3. Ihtiološki pregled z oceno vrstnega sestava in velikosti ribje populacije na HE Boštanj, ZZRS, 2007; 4. Ihtiološke raziskave od HE Vrhovo do JE Krško, EBRA, d.o.o. in ZZRS, 2004; 5. Zabrc, D. in sod. (2009), Ihtiološki pregled na HE Boštanj in HE Blanca, ZZRS, končno poročilo; 6. Zabrc, D. in sod. (2009), Selitev rib v spodnji Savi, ZZRS, končno poročilo.
3. Zoper prvostopenjsko odločbo se je zoper zavrnilni del pritožil prosilec. O njegovi pritožbi je kot pristojni pritožbeni organ druge stopnje odločila tožena stranka tako, da je s svojo odločbo z izrekom pod točko 1 pritožbi delno ugodila in delno odpravila izpodbijani del prvostopenjske odločbe ter organu naložila, naj v danem roku prosilcu v elektronski obliki posreduje v nadaljevanju naštete dokumente. V preostalem delu je z izrekom pod točko 2 zavrnila pritožbo v delu, ki se nanaša na elektronsko pošto organa - Zavoda za ribištvo Slovenije (v nadaljevanju tudi ZZRS) z dne 13. 3. 2009, poslano z elektronskega naslova _____.
4. V obrazložitvi izpodbijane odločbe je tožena stranka kronološko opisala potek upravnega postopka in razloge organa za sprejeto odločitev, vsebino zahteve stranke in njene pritožbe ter vlog stranskih udeležencev, do katerih se je v nadaljevanju obrazložitve opredelila s svojimi argumenti v nadaljevanju obrazložitve, v kateri je uvodoma obširno pojasnila pravne in dejanske razloge,

zaradi katerih je presodila, da gre pri vseh v prvi točki izreka izpodbijane odločbe naštetih petih informacijah za informacije javnega značaja v smislu 1. odstavka 4. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ). Pri tem je naštel naloge organa, ki jih izvršuje v okviru opravljanja javne službe, zato posledično tudi dokumenti, ki nastanejo pri opravljanju teh dejavnosti sodijo v delovno področje organa po ZDIJZ, pri čemer delovnopravno področje organa po ZDIJZ zajema vse javnopravne naloge, ki jih opravlja organ in tudi vse dejavnosti, ki se opravljajo v zvezi s temi nalogami; javne naloge ali dejavnosti pa se skladno z načelom zakonitosti izvršujejo na podlagi norm javnega prava, v okviru, ki ga te norme za to dejavnost določajo ter skladno z namenom varstva javnega interesa. Monitoring ribje populacije predstavlja javnopravno nalogo organa, ki je tudi na bazenih navedenih hidroelektrarn zavezan izvajati monitoring kot svojo javnopravno nalogo. V izreku izpodbijane odločbe navedeni dokumenti predstavljajo strokovne podlage, ki jih investitor mora izdelati, ne le za svoje potrebe, temveč za potrebe zagotovitve pogojev gradnje iz Okoljskega poročila in za potrebe priprave projektne dokumentacije za pridobitev gradbenega dovoljenja, torej za dokumente, ki jih država potrebuje v okviru svojih postopkov za izgradnjo tovrstnih objektov skladno z zakoni in drugimi predpisi. Navedeni dokumenti so bili tako pripravljani v postopku priprave prostorskega načrta za navedene hidroelektrarne, saj je bilo med drugim treba izvesti postopek celovite presoje vplivov na okolje skladno z Direktivo 2001/42/ES, ki je bila implementirana z Zakonom o varstvu okolja (v nadaljevanju ZVO-1). Skladno z ZVO-1 pa so navedene strokovne podlage tudi del okoljskega poročila. Kadar oseba javnega prava, kar je v konkretnem primeru tudi organ oziroma zavezanec, na podlagi javnih predpisov, pripravlja gradivo za izvedbo postopkov, ki so v pristojnosti javnopravnih organov, tako izvedeni dokumenti nedvomno sodijo v okvir delovnega področja organa in posledično v okvir informacij javnega značaja po določenih ZDIJZ, ne glede na to, na kakšni podlagi je oseba javnega prava pričela izvajati tovrstne naloge. Tudi storitve, izvedene v tržni sferi osebe javnega prava namreč lahko sodijo v delovno področje organa in med informacije javnega značaja. Zgolj dejstvo, da določena dejavnost organa ni financirana neposredno iz proračuna še ne pomeni, da v tem delu ne gre za delovno področje organa in za opravljanje javne službe, saj je tudi izvajanje tržne dejavnosti javnih zavodov urejeno s predpisi javnega prava in s tem podvrženo tudi transparentnosti, ki jo zasleduje ZDIJZ. Priprava strokovnih podlag enega javnopravnega subjekta za izvedbo javnopravnih postopkov drugega javnopravnega subjekta ne more predstavljati takšne tržne dejavnosti organa, ki bi bila izvzeta iz dometa 4. člena ZDIJZ. Vse od uveljavitve novele ZDIJZ-C razlikovanje med proračunskimi in tržnimi sredstvi z vidika vprašanja, ali gre za informacijo javnega značaja, ni več relevantno, zato tudi sklicevanje organa na izpostavljene sodne odločbe iz obdobja pred uveljavitvijo novele ZDIJZ-C ni več aktualno. Kar pa zadeva vsa sredstva javnega zavoda tožena stranka navaja, da gre za javna sredstva, ne glede na vir

financiranja. V zvezi z zatrjevano izjemo domnevne poslovne skrivnosti iz 2. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ tožena stranka izpostavlja določilo 3. odstavka 39. člena ZGD-1, ki izrecno določa, da se za poslovno skrivnost ne morejo določiti podatki, ki so po zakonu javni ali podatki o kršitvah zakona ali dobrih poslovnih običajev. V tej zvezi posebej poudarja, da so okoljski podatki absolutno javni tako na podlagi določil Aarhuške konvencije, še zlasti pa določil ZVO-1, predvsem določil 6., 13., 18. in 110. člena ZVO-1 v povezavi s 3. odstavkom 39. člena ZGO-1. Tožena stranka je namreč po preučitvi vseh navedenih pravnih podlag in pregledu vsebine zahtevanih dokumentov ugotovila, da se vsebina zahtevane dokumentacije nanaša na okoljske podatke, te vrste podatkov pa na podlagi 2. alineje 3. odstavka 6. člena ZDIJZ ne morejo biti izvzete iz prostega dostopa, kar pomeni, da morajo biti poročila tudi iz tega vidika kot informacije javnega značaja prosto dostopna javnosti. Kar pa zadeva zahtevano elektronsko sporočilo z dne 13. 3. 2009 tožena stranka ocenjuje, da je organ prepričljivo pojasnil, da z navedenim elektronskim sporočilom ne razpolaga več in ga tudi v svojem elektronskem arhivu nima več. Ker tudi prosilec v pritožbi ni navedel nobenih takšnih dejstev, ki bi vzbudila dvom v resničnost navedb organa v tej zvezi, zgolj zatrjevanje, da bi organ s tem elektronskim sporočilom vseeno moral razpolagati, ne predstavlja takšnega argumenta, zaradi katerega bi tožena stranka menila, da organ določene dokumente prikriva ali jih namenoma noče posredovati prosiincu. Zato je njegovo pritožbo v tem delu zavrnila, saj ji v tem delu ne more ugoditi, ker mu organ dokumentov, s katerimi ne razpolaga, ne more posredovati.

5. Tožeča stranka se z navedeno odločitvijo ne strinja, saj meni, da je organ zavezanec za posredovanje informacij javnega značaja samo na področju javne službe, na pa tudi tržne dejavnosti, ki jo prav tako izvaja in v okviru katere so bili pridobljene zahtevane informacije in podatki. Toženi stranki očita, da je z izpodbijano odločbo prosiincu neutemeljeno dovolila dostop do podatkov, ki po njenem mnenju niso informacije javnega značaja. Po stališču tožeče stranke naj bi v konkretnem primeru zahtevane informacije v zvezi z opravljenimi ihtiološkimi raziskavami in študijami selitve rib na podlagi s tožečo stranko sklenjenih pogodb ne nastale pri opravljanju javne službe oziroma pri izvrševanju javnopravnih nalog, pač pa je šlo za opravljeno pogodbeno delo na podlagi pogodbe, ki jo je tožeča stranka sklenila z organom, čeprav bi takšno pogodbo tožeča stranka lahko sklenila s katerokoli drugo osebo, ki ima znanje in izkušnje za izdelavo takšne študije, saj tega dela tožeča stranka ni bila dolžna zaupati prav ZZRS. Zgolj dejstvo, da je navedeno pogodbo sklenila z omenjenim organom, ki dodatno opravlja tudi javno funkcijo, samo po sebi še ne pomeni, da gre v odnosu do nje zato za informacijo javnega značaja. Kolikor bi sklenila navedeno pogodbo s kakšno drugo pravno ali fizično osebo, ki ne opravlja javnih funkcij, je povsem jasno, da pogodbeno dogovorjena dokumentacija ne bi predstavljala informacije javnega značaja in posledično ne bi smela biti razkrita. Tožeča stranka še dodaja,

da v kolikor si želi konkretni prosilec oziroma javnost konkretne podatke, kakršne je s sklenitvijo navedene sklenjene pogodbe naročila in tudi plačala tožeča stranka, mora za to sam poskrbeti, saj gre v nasprotnem primeru za obogatitev na račun tožeče stranke, ker bi si prosilec s tem pridobil informacije, ki v primeru, če jih ne bi naročila in plačala tožeča stranka, sploh ne bi niti obstajale. Sam prosilec pa jih ni ne naročil in tudi ne plačal. Tožbi prilaga tudi listine (tožbene priloge A1 - A7) in v dokazne namene predlaga tudi zaslišanje strank. Sodišču v tožbenem zahtevku predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo razveljavi oziroma odpravi in toženi stranki naloži povrnitev stroškov postopka. V nadaljevanju je tožnik vložil še dve pripravljalni vlogi.

6. Istočasno je s tožbo tožeča stranka vložila tudi zahtevo za izdajo začasne odredbe, o kateri je sodišče že odločilo s sklepom št. I U 1510/2016-9 z dne 7. 11. 2016 tako, da je začasno zadržalo pravno učinkovanje izpodbijane odločbe tožene stranke, št. 090-129/2016/3 z dne 12. 10. 2016, do pravnomočne odločitve v tem upravnem sporu.
7. Tožena stranka v odgovoru na tožbo v celoti vztraja pri navedbah v izpodbijani odločbi ter prereka vse tožbene navedbe, za katere meni, da so v celoti neutemeljene. Sodišču predlaga, naj tožbo v celoti zavrne.
8. Sodišče je tožbo, skupaj z zahtevo za izdajo začasne odredbe, v skladu z določili 19. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) posredovalo kot strankama z interesom tako Zavodu za ribištvo Republike Slovenije in Društvu za preučevanje rib Slovenije (v nadaljevanju DPRS), vendar v danem roku ni nobena izmed njiju vložila ne odgovora na tožbo, niti na zahtevo za izdajo začasne odredbe. DPRS je naknadno vložila odgovor na 1. pripravljalno vlogo tožeče stranke, ki ji očitno, da vse doslej v dotedanjem postopku ni še nikoli navajala, da naj ne bi šlo za okoljske podatke, ki so javno dostopni, tudi če gre za zaupne dokumente, na podlagi 14 (1) člena Okvirne vodne direktive (2000/60/EC), ki je neposredno uporabljiva.

K točki 1:

9. Tožba ni utemeljena.
10. Glede na to, da je sodišče v zadevi, ki je v pravnem in dejanskem pogledu enaka kot obravnavana (tožeča stranka in organ sta v obeh zadevah namreč ista), že odločilo, in sicer s sodbo št. I U 1435/2016-38 z dne 18. 7. 2018, se sodišče v celoti pridružuje razlogom navedene sodbe (v točkah 28 do vključno 35 njene obrazložitve), ki jih tudi v celoti povzema:
11. "V skladu z določbo 2. odstavka 71. člena ZUS-1, sodišče lahko sledi bistvenim

elementom utemeljitve tožene stranke, zato ne bo ponavljalo razlogov za odločitev. To velja za stališča in utemeljitev tožene stranke na straneh 6-11 (ter v drugem odstavku na strani 13) izpodbijane odločbe glede razlage pojma „delovno področje“ organa po ZDIJZ in njegove uporabe v konkretnem primeru, kar je ključna sporna okoliščina med strankama. Sodišče se strinja s toženo in prizadeto stranko v tem upravnem sporu, da so z vidika opredelitve delovnega področja v predmetni zadevi pravno-relevantne zlasti dejavnosti javne službe Zavoda za ribištvo Slovenije iz 2., 3. in 13. točke 45. člena ZSRib. Sklicevanje tožnika na sodbo Vrhovnega sodišča iz leta 2007 (I Up 122/2006, 25. 4. 2007) je neustrezno, kajti razlage pojma „delovno področje“ iz ZDIJZ, če gre v konkretni zadevi za okoljske informacije, s katerimi razpolaga Zavod za ribištvo Slovenije, že zaradi (sekundarnega) prava EU, ki vključuje tudi Aarhurško konvencijo,¹ ni mogoče enostavno prenesti iz sistema razmejitve med javno službo in tržno dejavnostjo notarjev,² saj razmejevanja med tržno in javno-pravno dejavnostjo, tako kot to zagovarja tožnik v tem upravnem sporu, pravo EU in interpretacije le-tega s strani Sodišča EU (vključno z Aarhuško konvencijo) ne pozna.

12. Ob tem tožena stranka upravičeno poudarja tudi, da je bila navedena sodba Vrhovnega sodišča sprejeta pred uveljavitvijo novele ZDIJC-1, ki je dostop do informacij javnega značaja razširila. V okviru utemeljitve tožene stranke, da gre za delovno področje zavoda za ribištvo Slovenije na podlagi 2., 3. in 13. točke 45. člena ZSRib, Upravno sodišče daje poseben poudarek temu, da tožeča stranka ni oporekala, da gre za študiji oziroma raziskavi, ki sta potrebni za pridobivanje dovoljenj za izvedbo gradenj na reki Savi, pri čemer so postopki za pridobivanje teh dovoljenj urejeni z javnopravnimi predpisi. Tožnik v postopku tudi ni oporekal sklicevanju tožene stranke na Direktivo Sveta 92/43/EGS z dne 21. maja 1992 o ohranjanju naravnih habitatov ter prosto živečih živalskih in rastlinskih vrst,³ ki naj bi bila v konkretnem primeru relevantna zaradi zavarovane vrste ribje populacije v zadevnih slovenskih rekah. Po stališču Sodišča EU pa v primeru, če

1 Člen 2(2) Direktive 2003/4/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2003 o dostopu javnosti do informacij o okolju in o razveljavitvi Direktive Sveta 90/313/EGS (Uradni list EU, L 41/26, 14. 2. 2003; v nadaljevanju: Direktiva 2003/4/ES); člen 2(2) Zakona o ratifikaciji Konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju o dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah (Uradni list RS, št. 62/2004; v nadaljevanju: Aarhuška konvencija); glej tudi Direktivo 2001/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2001 o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (Uradni list EU, L26/1, 28. 1. 2002, zadnjič spremenjeno z Direktivo 2014/52/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o spremembi Direktive 2001/92/EU o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (Uradni list EU, L 124, 25. 4. 2014).

2 V tej zadevi je Vrhovno sodišče ugotovilo, da ne spada vsa dejavnost notarjev v okvir javne službe, ampak notar lahko opravlja tudi dejavnosti, ki ne spadajo v poseben pravni režim javne službe, in da zato prihodek notarja ter informacija o čistem dobičku notarja ne kaže na dejstvo ali okoliščino, ki vpliva ali bi lahko vplivala na izvrševanje javne službe notarja. Glej *mutatis mutandis* tudi sodno odločbo Vrhovnega sodišča v zadevi X Ips 96/2011, 4. 7. 2012, odst. 8.

3 Uradni list EU, L 206/7, 22. 7. 1992; v nadaljevanju: Direktiva o habitatih.

gre za živalsko vrsto, ki spada v okvir Direktive o habitatih, velja režim strogega varstva zainteresiranih oseb za sodelovanje pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v teh okoljskih zadevah.⁴ V predmetni zadevi je namreč neposredno vpletena tudi pravica javnosti do sodelovanja pri sprejemanju predpisov, politik, strategij, planov in načrtov, ki se nanašajo na varstvo okolja (člen 13(3) ZVO-1); in v postopkih, ki so navedeni v 3. in 4. odstavku istega člena - v zvezi z 1. odstavkom 14. člena ZVO-1. Javnost ima pravico do udeležbe pri odločanju že v začetnih fazah odločanja, ko so še vse možnosti odprte in lahko javnost učinkovito sodeluje.⁵ Tožnik zato nima prav, ko zatrjuje, da bi izdelava omenjenih raziskav oziroma študij morala biti izrecno (taksativno) navedena kot javno-pravna naloga tožeče stranke in da bi šele pod tem pogojem zahtevani podatki spadali v okvir informacije javnega značaja. Takšna konkretizacija javne službe v ZVO-1 za potrebe urejanja dostopa do informacije javnega značaja ni potrebna.

13. Poleg tega pa interpretacija Vrhovnega sodišča iz sodbe v zadevi I Up 122/2006, ki jo je v zadevi X Ips 96/2011 z dne 4. 7. 2012 Vrhovno sodišče potrdilo, pritrjuje pravilnosti odločitve tožene stranke in ne argumentom tožeče stranke. Kajti Vrhovno sodišče je v sodbi I Up 122/2006 sprejelo stališče, da v okvir delovnega področja organa spada izvajanje nalog, ki „so povezane“ s katero koli javno ali upravno funkcijo organa v smislu, da predmetna informacija kaže na dejstvo ali okoliščino, ki vpliva „ali bi lahko vplivala na izvrševanje javnih nalog.“⁶ Obrazložitev v prejšnjem odstavku te sodbe izkazuje potrebno „povezanost“ zahtevanih podatkov z izvajanjem javne službe.
14. Sodišče lahko tudi v celoti sledi utemeljitvi tožene stranke glede tega, da gre v predmetni zadevi za informacije, ki pomenijo okoljske podatke, zato ne bo ponavljalo razlogov iz 3. točke izpodbijane odločbe (strani 12-14 izpodbijane odločbe). Tožnik namreč povsem pavšalno v pripravljalni vlogi navaja, da predmetni študiji ne spadata med okoljske podatke, ki jih zajema 2. alineja tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ in da ne gre za podatke, ki se nanašajo na emisije, odpadke, nevarne snovi v obratu in varnostno poročilo iz tretjega odstavka 18. člena Zakona o varstvu okolja (ZVO-1), podatke iz varnostnega poročila ali druge podatke, za katere tako določa zakon, ki ureja varstvo okolja. Tožnik, kot že rečeno, ne oporeka, da gre za raziskavi oziroma za podatke, ki so potrebni za pridobivanje dovoljenj za izvedbo gradenj in tudi ni zatrjeval, da v predmetni zadevi ni relevantna Direktiva o habitatih. V konkretnem primeru, ker je sklepanje tožene stranke, da gre v predmetni zadevi za okoljske podatke, očitno razumno - tudi upoštevajoč opredelitev informacije o okolju iz člena 2(1) Direktive

⁴ C-240/09, Lesoochranárske zoskupenie VLK, 8. 3. 2011, odst. 37; glej tudi odstavek 50 in 52.

⁵ Člen 6(3), (4) in (7) Aarhuške konvencije; glej tudi Direktivo o habitatih, člen 6(3) ter sodbo Sodišča EU v zadevi C-243/15, Lesoochranárske zoskupenie VLK, 8. 11. 2016, še posebej odstavki 42-46, 59.

2003/4/ES in iz člena 3 Aarhuške konvencije ter opredelitve okolja iz člena 3(1.3.) in 3(2) ZVO-1 - je bilo dokazno breme na tožeči stranki, da bi utemeljila in dokazala, da ne gre za okoljske podatke. Tega dokaznega bremena pa tožeča stranka v tožbi niti v nadaljnjih vlogah ni poskušala izpolniti niti ni predlagala, katere dokaze naj sodišče izvede v nakazani smeri. Pavšalno namreč predlaga zaslišanje strank.

15. Po določbi 1. odstavka 110. člena ZVO-1 morajo osebe javnega prava in izvajalci javnih služb vsem zainteresiranim omogočiti dostop do okoljskih podatkov, če to določa zakon in predpis, ki ureja dostop javnosti do informacij javnega značaja. Zakonska določba, ki to določa, je 1. odstavek 13. člena ZVO-1. Po tem določili so okoljski podatki javni, ZDIJZ pa to določa v 2. alineji 3. odstavka 6. člena.⁶ Ker nacionalni predpis ne predvideva izjeme glede varstva poslovne skrivnosti, izpodbijani akt ni v nasprotju s pravom EU⁷ oziroma Aarhuško konvencijo.⁸
16. Tožena stranka je torej z izpodbijanim aktom na pravilen način zavarovala ustavno pravico prosilca do dostopa do informacije javnega značaja iz 2. odstavka 39. člena Ustave ter mednarodno-pravno pravico svobode izražanja iz Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: EKČP) glede na to, da je dostop do zahtevanih dokumentov bistven za pravico prosilca in javnosti do „sprejemanja in sporočanja obvestil“ za namene sodelovanja pri sprejemanju odločitev, ki imajo pomemben vpliv na naravno okolje ob upoštevanju kriterijev *mutatis mutandis* iz sodbe ESČP v zadevi *Magyar Helsinki Bizottság v. Hungary*.⁹ Pravilna je tudi odločitev tožene stranke, da se tožeča stranka v tem postopku ne more uspešno sklicevati na varstvo poslovne skrivnosti, kajti po 39. členu ZGD-1 se za poslovno skrivnost ne morejo določiti podatki, ki so po zakonu javni, zato izpodbijani akt ne posega v nobeno pravico tožeče stranke.
17. Sodišče je v zadevi odločilo na seji senata in ni zaslišalo strank na glavni obravnavi. Ob tej odločitvi je sodišče upoštevalo, da tožnik sicer ni izrecno zahteval glavne obravnave, je pa predlagal zaslišanje strank, vendar pa ni utemeljil, kako bi lahko zaslišanje predstavnika tožeče stranke, ali kateri koli drug konkreten dokaz pomembno vplival na odločitev, zato je sodišče o zadevi odločilo na seji senata in je tožnikove navedbe upoštevalo v pisni obliki (2. alineja 2. odstavka 59. člena ZUS-1). Tudi po praksi Ustavnega sodišča mora Upravno sodišče izvesti glavno obravnavo, „kadar jo stranka izrecno zahteva, saj gre v nasprotnem primeru za kršitev 22. člena Ustave (odločba št. Up-197/02 z dne 3. 4.

6 Po tem določili se ne glede na test javnega interesa iz 2. odstavka 6. člena ZDIJZ dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke, za katere tako določa zakon, ki ureja varstvo okolja.

7 Glej določilo prvega in drugega pod-odstavka člena 4(d) Direktive 2003/4/ES.

8 Člen 4(4)(a) in (d) Aarhuške konvencije.

9 10 člen EKČP; sodba Evropskega sodišča za človekove pravice v zadevi *Magyar Helsinki Bizottság v. Hungary*, App. no. 18030/11, 8. 11. 2016, odst. 156, 158, 161, 162, 168, 169.

2003). Vendar zgolj gola zahteva stranke za izvedbo glavne obravnave za obveznost izvedbe glavne obravnave še ne zadostuje (odločba št. Up-778/04z dne 16. 12. 2004). Iz 22. člena Ustave namreč ne izhaja absolutna pravica stranke do izvedbe glavne obravnave. Glavna obravnava je zgolj sredstvo za izvajanje dokazov. Strankin predlog za razpis glavne obravnave mora biti zato obrazložen, stranka pa mora v njem utemeljiti obstoj in pravno relevantnost predlaganih dokazov s stopnjo verjetnosti, ki je več kot samo golo zatrjevanje. V takem primeru je sodišče prve stopnje glavno obravnavo dolžno izvesti in ne samo že vnaprej zavrniti dokaznih predlogov. Iz pravice do kontradiktornega postopka izhaja, da lahko sodišče zavrne izvedbo dokazov, če so za to podani ustavno sprejemljivi razlogi.¹⁰ Tudi iz sodne prakse Vrhovnega sodišča izhaja, da mora tožnik izkazati, da bi izvedba predlaganih dokazov vplivala na drugačno ugotovitev dejanskega stanja in posledično na drugačno odločitev.¹¹ Tožnik s svojimi navedbami tega ni izkazal. Upravno sodišče je pri tem upoštevalo tudi sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP) glede sojenja na glavni obravnavi, po kateri, če so v zadevi sporna dejstva in stranka izrecno zahteva izvedbo konkretnega dokaza, kar bi lahko razjasnilo sporno vprašanje, mora biti ustna obravnava izvedena vsaj na eni stopnji sojenja,¹² razen če gre zgolj za pravno-tehnično odločitev, ki nima pomena za širšo javnost.¹³ Ob tem je pomembno tudi, ali bi sojenje na glavni obravnavi po nepotrebem podaljšalo sodne postopke in potrebne stroške.¹⁴ Upravno sodišče zato meni, da obseg sodne presoje zakonitosti izpodbijanega akta na seji senata, ki se razteza na dejanska in pravna vprašanja,¹⁵ ter zgoraj navedeni razlogi za odločanje na seji, ne odstopajo od okvirov, ki jih določa sodna praksa ESČP.

18. Na tej podlagi je sodišče tožbo zavrnilo kot neutemeljeno (prvi odstavek 63. člena ZUS-1)".

K točki 2:

19. Odločitev o stroških postopka temelji na določilu 4. odstavka 25. člena ZUS-1, po katerem vsaka stranka trpi svoje stroške postopka, med drugim tudi v primeru, če sodišče tožbo zavrne, za kar gre, kot izhaja iz izreka te sodbe pod točko 1, tudi v obravnavani sporni zadevi.

10 Odločba Ustavnega sodišča v zadevi Up-1055/05 z dne 19. 1. 2006, odst. 10.

11 Sodna odločba Vrhovnega sodišča v zadevi I Up 240/2012 z dne 17. 5. 2012.

12 Mirovni inštitut proti Sloveniji, 13. 3. 2018, odst. 36-43; glej tudi zadeva Fisher z dne 26. 4. 1995

13 Zumbotel v. Austria, 21. 9. 1993.

14 Schuler-Zraggen v. Switzerland, 24. 6. 1993, odst. 58; Göc v. Turkey, 11. 7. 2002; Jussila v. Finland, 23. 11. 2006, odst. 42

15 Potocka and others v. Poland; Kaplan v. the United Kingdom; Bryan v. the United Kingdom; Mirovni inštitut proti Sloveniji, odst. 36-46.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (1. odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 7. november 2018

Predsednica senata:

Liljana Polanec, l.r.



Ta prepis je soglasen s izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: